

Bogens Helt er ogsaa efter sin Art fortræffeligt skildret, kun bærer han en falsk Etikette. Hvad han er, faar staa hen, men Billedhugger er han ikke. Rigtignok hjælper det lidt paa Forklædningen, at han er Franskmand. Men alligevel savner han den store Kunstners Alvor og Individualitet.

Naturligvis gjøres der alt for at man skal tro paa ham, og det prægtige Kunstværk, som danner Tragediens Skæbne, er levende fremstillet — men det er en Digtning, og Allan staar paa intet Punkt i Højde med det.

Hvad han er, gjør ogsaa mindre til Sagen, thi det med Kunstværket kunde nok have fundet sin Ordning paa en anden Maade. Som Dialektiker, Ræsonnør og Egoist tumler han frit med Ord og Begreber, og staar fuldt rustet med alle Dæmonikens Vaaben overfor det elskende Kvindeherte, ja, han er stundom som en besnærende Kokette, — og heri findes tilstrækkelige Motiver for Tragedien.

Naturligvis vinder han ikke Læserens Sympathi — og skal, ret forstaaet, heller ikke vinde den. Han er en Sjælemorder og burde have havt sin Straf, thi at han i ellefte Time kommer med et Ægteskabstilbud, er højst umotiveret og ligner noget den Troeskendelse, man afpresser en Dødsdømt. Men vi ved, at han alligevel ikke undgaar sin Skæbne. Personer som Allan opdrager selv den Nemesis, som i Tidens Fylde sætter dem Kniven paa Struben.

„Den Bergtagne“ er udgivet og tildels udarbejdet efter Forfatterindens Død af den svenske Forfatter *Axel Lundegaard*, der var en Ven af hende. Han har med sjelden Forstaaelse og Evne samlet, hvad hun har efterladt og hvad han selv har føjet til i en Enklang — et Værk, som blot en Kvinde kunde have skabt det, naar hun paa en Maade udaandede Livet deri.

Fru Benedictson døde for et Par Aar siden her i København. Hun døde ung, og i sin Evnes fulde Flor; men hun syntes alligevel at have trængt til Hvile for et i Smerte kæmpende Sind. Trods sin store Begavelse var det, som hun ikke magtede Digterkaldet; thi hun var en Fuldblodsnatur, som blot kunde skrive fra egen Grund. Saa gik det hende som Digtet har sagt: Duen fløj ud i en Stormbyges Torden, den kunde ikke stige saa maatte den synke.

Paa hendes ensomme Grav læses Ordene: *Implore pace*. Og Fred skal hun have her i den fremmede Jord. Thi at